Stjernen.

P. Ebbeson, Redaktör

Alt Bladet vedkommende saasom: Indsendelser, Adresseforandringer o. s. v. adresseres „Stjernen" Dannebrog, Nebraska.

Penge kan sendes i „Money Orders", Post Note, Bank-Note eller i Registeret Breve.

For Penge der sendes i løse Breve kan Udgiveren ikke være ansvarlig.

"STJERNENS" AGENTER.

„Stjernen" kan bestilles hos efternævnte Herrer, der som vore Agenter er bemyndigede til at modtage og kvittere for Abonnementspenge.

C. H. Christensen, Fremont, Nebr.
N. Fr. Hansen, Cedar Rapids, Iowa.
Chr. Johnson, Minden, Nebr.
B. M. Bager, Akron, Colo.
N. Christensen, Clarkson, Kansas.
H. H. Grunsberg, Hampton, Nebr.

Prøvenumre eller manglende Eksemplarer faas ved Agenterne naar Henvendelse derom sker itide.

Senator Paddock fra Nebraska er i høj Grad bekymret over de Historier, der gaar i Østen om den formentlige Forarmelse blandt Farmerne i hans Stat. Han forlanger en Liste over alle de Farmere, der har Penge staaende i Banken, for med dem at slaa ondskabsfulde Bagvaskere af Marken. Derfor, frem med Eder — alle I Farmere, som har en fed velspækket Bankkonto — send Hr. Senatoren en Afskrift med første Post!

Det var en uheldig Omstændighed, at Oppositionen i Nebraskas tredje Kongresdistrikt ikke kunde enes om en fælles Kandidat. Med tre Kandidater i Marken er der størst Sandsynlighed for, at den meget frygtede men lidet elskede George Washington Epamimondas Dorsey bliver sin egen Efterfølger i det Embede, som synes at være bleven hans Fæstegods for Livstid. Demokraterne undskylde sig med, at politiske Grunde forbød dem at indossere Kem. Nuvel, dersom det for dem gjælder mere om at pleje deres Partiejendommeligheder end at opnaa Sejer, saa kan vi fornuftigvis ikke have noget at indvende derimod, med mindre det skulde være, at de bevise Folket i Almindelighed en grumme daarlig Tjeneste dermed. Mód Thompson personlig har vi intet at indvende. Vi kjender ham som en dygtig Mand i sit Kald, en grundig Taler og ivrig Toldreformator. Vi tror, at han vilde gjøre sit Distrikt Ære i Kongressen. Men vi tager meget Fejl, dersom der under Omstændighederne er nogen Mulighed for hans Valg.

John Burns fra London.

Hvem kjender ikke John Burns fra London, ham, hvis Navn for kort Tid siden var paa alles Læber. Det var ham, der vandt Sejren for Arbejderne i Dokarbejdernes store Strejke.

John Burns var for tre Aar en Stormagt i London'ske Arbejderkredse. Som Taler er han uimodstaaelig overbevisende. Han er en Mand med stor Forstand og god Dømmekraft. Han har været Mægler i mange indviklede Stridigheder, og hans Afgjørelse bærer altid Præget af Klogskab og Billighed mod alle Parter. Hans Livsstilling er Lokomotivfører, men hans smaa Anledninger i Livet har han benyttet saa godt, at han har erhvervet sig en betydelig Dannelse og alsidig Oplysning, og dette endog i den Grad, at han blev fundet værdig til at virke sammen med en saa lærd og anset Størrelse som Kardinal Manning.

Man nærede i sin Tid Tanker om, at det var Arbejderforeningernes Hensigt at sende John Burns til Parlamentet som deres Repræsentant. Men nu siges der, at Arbejdernes Interesse for ham er bleven saa ringe, at de ikke længer ser sig i Stand til at betale deres smaa Bidrag til den flotte Gage af $10 pr. Uge, han har oppebaaret! Han har derfor set sig nødsaget til at gjenopsøge sit gamle Erhverv som Lokomotivfører.

Burns har maattet døje mange Forfølgelser fra det London'ske Politi. Man har pryglet ham og indespærret ham i Fængsel, altsamment for Arbejdernes Sags Skyld, som han saa tappert og ihærdigt repræsenterede. Naar han nu gaar tilbage til sin private Virksomhed har han blot den Trøst, at han kan tjene flere Penge og nyde mere Frihed og Hvile, men det maa være ham til sørgelig Erkjendelse, at Utak er den Løn, en opofrende og ærlig Arbejderleder høster.

Nedgangen i Renter.

Bestyreren for et af Østens Laanekompagnier har samlet en statistisk Tabel, der viser den gjennemsnitlige Rente, som tyve af Landets ledende Laanekompagnier har faaet i de sidste tyve Aar. Tabellen er som følger:

Aar.	Højeste.	Laveste.	Gjen.
1869	8.2	3.9	6.0
1870	7.2	4.5	5.9
1871	7.2	4.9	6.1
1872	8.9	5.5	6.2
1873	8.3	5.6	6.5
1874	7.8	4.9	6.2
1875	8.4	5.6	6.5
1876	8.2	5.3	6.1
1877	7.7	4.8	5.6
1878	7.1	4.4	5.1
1879	6.7	3.8	5.0
1880	5.6	3.6	4.8
1881	6.3	3.8	4.8
1882	7.8	4.1	5.1
1883	6.8	4.1	5.1
1884	5.7	4.0	4.7
1885	6.0	1.9	4.7
1886	9.7	3.9	4.9
1887	5.6	3.9	4.7
1888	5.3	3.6	4.6
1889	5.6	3.6	4.6

Det ovenfor anførte repræsenterer Kompagniernes Nettofortjeneste efter Fradrag af ½ pCt. som Omkostninger forbundne med Pengenes Anbringelse. Altsaa viser Tallene i Virkeligheden, at den gjennemsnitlige Rentefod i østlige Pengemarkeder paa sikre Anbringelser er for Tiden 5 pCt. sammenlignet med 6½ pCt. for tyve Aar siden.

Tabellen udviser ogsaa, at der faktisk ingen Nedgang har fundet Sted i de sidste fem Aar, hvorimod Nedgangen i de foregaaende fem Aar ikke har været saa ganske ubetydelig.

Vesten er nødvendigvis dybt interesseret i en videre Nedsættelse af Rentefoden paa Østens Pengemarked. En følelig Forøgelse af den i Cirkulation værende Pengemasse vilde faa en saadan Reduktion til Følge. Flere Penge betyder billigere Penge.

En skarp Kritik over Stanley.

Hvor skarpt man bedømmer Stanley endog i engelske Krebse, fremgaar af et Brev, som Herbert Vivian under Titelen „Breve til utakkelige Mennesker" offentliggjør i Bladet "The Whirlwind". Brevet lyder saaledes:

„Jeg ve'd, at Deres Forfængelighed vil tage Anstød af det Adjektiv, som jeg har sat over mit Brev, men Utakkelighed i Optræden og Fordringer er nu et fremragende Træk hos Dem, og lidt Aabenhed kan derfor ikke skade. Jeg begynder denne Brevrække med Dem, thi De er den utakkeligste Person, som jeg kan tænke mig, baade i det virkelige Liv, Historien og Romanen. Ad hemmelighedsfulde Veje er De pludselig naaet op til Berømmelsens Tinde, og Deres Narrestreger oppe paa denne Tinde er enestaaende. De stoltiserer og skvadronerer paa en Maade, der vilde udsætte en sejrrig Kejser eller endog en besejret Nævefægter for uhørt Latter; mange Byers Æresborgerskab regner ned over Dem; De fortæller os, at De vil lade Dem vie i Westminsterabbedie, og vil sandsynligvis ogsaa lade Dem begrave der, naar De en Gang er død; De giver vór Premierminister en Snude, krænker den mest agtede gejstlige Korporation i vort Land og spiller Herre over os paa en Maade, som sandsynligvis ikke en Gang vilde blive taalt af Afrikas godmodigste Dverge .... Men det vil ikke vare længe, før end De er affat og erstatter. Det var stedse en farlig Stilling, en saadan, hvad Tichborne, Barnum, Boulanger og Bøffelwilhelm kan fortælle Dem.

Noget Tegn paa Geni har De ikke lagt for Dagen, undtagen i den Kunst at gjøre Reklame for Dem selv og Deres Bog. De er en kjedelig Foredragsholder, og Deres Manerer er uslebne. Deres literære Stil er haabløst forvirret, og jeg tror neppe, at De i hele Deres Liv har lavet en Vits. Men hvilket glimrende Annonsejæger vilde De ikke kunne blive! Saasnart De ikke længer er nogen Sæsonens Løve og ser Dem om efter noget at gjøre, saa kom De blot til mig, og jeg gjør Dem øjeblikkelig til Redaktør af Annonceafdelingen i Whirlwind.

Jeg skulde gjerne slutte mig til Deres Beundrere, men sig mig først, hvad De har gjort for at fortjene alle disse Smigerier. De gjorde Dem meget Bryderi med at faa affat en tysk Gentleman mod hans Vilje; men saasnart De havde faaet ham med til Kysten, hvor De ikke mere kunde skræmme ham, ilede han øjeblikkelig bage til sit Værk, hvori De havde forstyrret ham."

Fred.

I det franske Blad Le Temps skriver den gamle Menneskeven Jules Simon om den londonske Fredskongres:

„Hvis jeg kunde gjøre, som jeg vilde, rejste jeg først til London og derfra til Kristiania.

Hvad jeg vilde gjøre i Norge, skal jeg maaske fortælle en anden Gang. I Dag vil jeg skrive om, hvad der gaar for sig i London og derved trøste mig en Smule over, at jeg ikke kan være der.

Der holdes i den engelske Hovedstad en Kongres for Oprettelsen af en international Voldgiftsdomstol.

Man vil sige, at der ikke gives nogen større Kimære i Verden end den evige Fred. Maaske er denne Indvending ikke korrekt. Men selv om den var det, vil jeg dog sige: Lad os prøve ad! Der vil altid af vore Bestræbelser resultere nogen Formildelse af vore Sæder. Og hvem ved, om Menneskeheden virkelig er evig fordømt til at lide under Krigens frygtelige Svøbe? Der er hændt saa meget, som man havde erklæret for umuligt. Og det lader jo til, at Freden ønskes af alle Mennesker — selv af dem, der udler Kongressen.

Hvad mig angaar, er jeg i den Grad Fjende af Krigen, at jeg ogsaa er Fjende af Dødsstraffen. Jeg tror ikke, at det ene Menneske har Ret til at slaa det andet ihjel.

Jeg ved meget vel, at naar man højtideligt halshugger et Menneske saa forvisser man sig i Reglen om, at det nu ogsaa er det Menneske, man vil straffe, og at han virkelig har gjort noget, som berettiger en saadan Straf. Men Menneskene kan jo tage fejl, og man har set, at en uskyldig er bleven henrettet. Vore Sæder er saa milde, at der, naar sligt sker, altid foranstaltes en Indsamling til Fordel for den uskyldiges Efterladte. Man har ogsaa set, at en Handling, der i og for sig var ligegyldig eller endog hæderlig, er bleven straffet med Døden. Hvis nogen ønsker Eksempler paa den Art Justitsmord, beder jeg ham gjennemløbe den kristne Kirkes Forfølgelseshistorie eller Inkvisitionens Aarsager.

— — Naar en Krig er erklæret, ser vi — mærkelig nok — begge de krigsførende Magter søge at vælte Skylden fra sig. De erklærer begge, først at de ikke har begyndt Krigen, dernæst, at de begge har Retten paa deres Side. Deraf en Mængde falske Forestillinger, der ikke er det ringeste Onde, som Krigen volder. Den forfalsker Ideerne om Ret, om Moral, om det Skjønne. Pest slaar lige saa mange Folk ihjel som Krig, men det falder i det mindste ingen ind at sige: Hvilken skjøn Ting Koleraen dog er!

Folk er for det meste enige om alt dette. Men naar man prøver at gaa videre og sige: „Vel, I erkjender Krigens Absurditet og den Rædsel, hvorfor saa vedblive at før Krig?" faar man til Svar: „Den stærke vil altid tage den svages Liv og Gods — det er Naturens Orden og Verdens retmæssige Gang."

Jeg kjender ikke noget til denne Natur.

Jeg ved derimod, at der gives Mordere, som ikke overholder de ti Bud og ikke bryder sig om Præstens Evangelium, ligesom der gives Konger, som hverken bekymrer sig om Konferensen i London eller om Frederic Passys Taler.

Jeg — og de, der tænker som jeg — haaber ikke paa et Mirakel. Men vi tror, at en Tale af Castelar eller et Vers af Victor Hugo har Betydning og Vægt. Hvis Kongerne ikke vil høre det, saa har Aarhundrederne Øren at høre med. Og det er ikke en Gang vidst, at Kongerne ikke vil høre. For tyve Aar siden vilde Europas Regenter have smilet af Kongressen i London — nu giver den dem Stof til Eftertanke. Signor Bonghi har tvungen Italiens Parlament til at bøje sig for den sunde Fornuft. Folkerepræsentationen i Rom voterer med Crispi mod Freden — men med Bonghi for den."

Om Slavehandelens Undertrykkelse

har der været afholdt et internationalt Møde i Brysfel, Belgien, i Løbet af Sommeren. De større europæiske Magter havde i længere Tid forsøgt at faa en Konferentse istand for at Enighed kunde opnaas med Hensyn til Undertrykkelsen af Slavehandelen i Afrika. Storbritannien var den første Magt der gav Stødet hertil og Kong Leopold af Belgien sammenkaldte et foreløbigt Møde afvigte November.

Ethvert Land, som man antog, havde direkte eller indirekte Interesser i at faa undertrykt denne hemmelige Trafik med menneskelige Væsener var repræsenterede i Forsamlingen, saasom Storbritannien, Rusland, Tyskland, Østrig-Ungarn, Frankrig, Italien, Danmark, Norge-Sverig, Holland, Belgien, Tyrkiet, Kongostaten, Spanien, Portugal, Persien, Zanzibar og de Forenede Stater. Den udmærkede belgiske Statsmand Baron Lamberton blev valgt til Præsident.

Konferentsens Arbejde blev væsentlig udført af Komiteer, valgt blandt dens Medlemmer, og disse afgave deres Indberetninger til den hele Forsamling. Der var otte Komiteer nedsat og disse behandlede følgende Gjenstande: De Steder, hvor Slaverne fanges, Karavanernes Rute, Slavetrafiken i aaben Sø, de Lande, hvortil Slaverne bringes og sælges, internationale Tribunaler, Handelen med Brændevin og Vaaben iblandt Negrene, almindelige Love og Revision af Berlinertraktaten angaaende de herskende Skikke i Kongodalen.

Den vanskeligste Sag, Konferentsen havde at behandle, var formentlig Undersøgelsen af Fartøjer, for at opdage, om Slavehandelen foregik hemmelig under et eller andet Lands Flag.

Alle Medlemmer, undtagen de, som repræsenterede Frankrig, var i Favør af at alle Magter skulle have Ret til at undersøge mistænkelige Fartøjer i denne Retning under hvilketsomhelst Flag de end maatte sejle. Frankrig, som altid har modsat sig Undersøgelsesretten, vilde i Førstningen ikke gaa med paa dette Forslag, men akcepterede tilsidst et Mellemforslag, som gik ud paa at give Magterne Ret til at undersøge mindre Fartøjer under 500 Tons, for at opdage om Slaver skulde være skjult.

I sidste Øjeblik nægtede Holland at undertegne Generalakten eller hele Rækken af Forslag fra Konferentsen, fordi det ikke var enig deri, at der skulde opkræves Indførselstold i Kongos Fristater. Man haaber imidlertid, at Holland ikke vilde holde fast paa denne sin Mening.

Konferentsen var naturligvis kun en diskuterende Forsamling, hvis Beslutninger ikke kunde træde i Kraft, førend de ere vedtagne af alle andre Magter, som vare repræsenterede. Konferentsen er kun afholdt for at udkaste Planer til Slavehandelens Undertrykkelse i Afrika og den er nu færdig med dens Arbejde, hvorlænge det vil vare inden de forskjellige Nationer bliver istand til at adoptere disse Planer vil Tiden vise, vi ville haabe, at de ikke udhale Afgjørelsen af dette vigtige Spørgsmaal altfor længe.

Hele Afrikas Kyst og større Dele af dets Indre er endelig komne under Kontrol af de europæiske Magter. Dersom disse nu arbejde sammen i Enighed, kunne de sandsynligvis i en vis Grad forebygge Udførselen af Slaver fra Kontinentet.

Dersom Nationerne ogsaa paa samme Tid kunne undertrykke Trafiken paa de forskjellige Slavemarkeder udenfor Afrika, samt forhindre Handelen med Brændevin, Vaaben og Ammunition i Afrika, vilde meget være vundet for Slavehandelens Undertrykkelse.

Prohibition-HøjlicenseDebatten

i Beatrice, Nebr., 5—10. Juli.

Talernes fuldstændige Tekst.

(Fortsat.)

Edward Rosewaters Tale — en Sammenligning mellem Nebraska og Iowas Likør-Love.

Hr. Dirigent, mine Damer og Herrer!

I højeste Grad forbauser det mig, at en Herre, som næppe har betraadt Nebraskas Grund, som knapt har opholdt sig her i tre Dage, vil paatage sig at drage i Tvivl de af mig præsenterede Talopgaver med Hensyn til Antallet af Fanger i Statens Fængsler. Men selv om hans Paastand var sand, vilde det være det bedste Vidnesbyrd for Højlicense, man kunde ønske sig, thi der findes ikke 35 Countier i Iowa, der hjælper sig uden et Fængsel. Der gives ikke 35 Countier i Kansas, som kan vise, at de ere foruden Arrestanstalt. Men Sandheden er, at der er en seks Countier her i Staten, der ikke ejer noget Fængsel, og et af de Countier, som har Fængsel, har endnu aldrig havt en Arrestant der i.

Der er bleven sagt saa meget om ExGuvernør Larrabee og hans Vidnesbyrd med Hensyn til Prohibitionslovens Virkning. Men ligesom Ben Butler ser Larrabee til begge Sider paa en Gang, og hans Syn løber mærkværdigt ud af Retningen, naar han betragter Tal. Jeg har her Statssekretærens officielle Kriminel-Statistik, ved Hjælp af hvilke jeg kan bevise, at de med kriminelle Sagen forbundne Udgifter er i de sidste to Aar stegne med $200,000 i Iowa. Polk County, i hvilket Statshovedstaden Des Moines er beliggende og hvor Larrabee i saa lang Tid har havt sit Hjem, anvendte alene sidste Aar den Sum $50,000 paa kriminelle Statssager og $32,000 i Politiretssager, en total Sum af $92,000 i et enkelt County, hvorimod hele Staten Nebraska kun anvente $167,000 i Forfølgelsen af Forbrydere. Men jeg ser ikke hvorfor en ExGuvernør skulde holdes for at være bedre end en Guvernør. Jeg mener kort sagt, at den nuværende Gunernør i Iowa, der ved Folkets Stemmer er bleven gjort til Larrabees Eftermand og som har tilbagevist disse Prohibitionisters Hykleri og uforskammede Optræden, bør antages for ligesaa godt og troværdigt et Vidne som Larrabee.

Da Larrabee sidste Efteraar stod i Ottumwa og holdt en stor Lovtale over Prohibition — jeg antager det skulde være for at bestyrke hans Chancer til Gjenvalg — holdt der et Løs Hø næppe hundrede Fod fra ham, der var fyldt med Øllaster, hvis Indhold gik rundt blandt Forsamlingen. Dette er Sandhed; jeg var selv i Iowa, da det skete. (Høj vedholdende Latter.)

Jeg vil nu læse et Brev fra Guv. Boies:

Des Moines, Iowa, 28. Juni, 1889. E. Rosewater Esq. — Prohibitionens praktiske Virkning i Iowa tager sig forskilligt ud fra de forskjellige politiske Standpunkt. Vore republikanske Venner erklære det for at være en Sukces, Demokraterne sige at det er en Fiasko. Men det maadeholdne Element i Partierne kommer nærmest til Sandheden naar de sige, at Loven gjennemføres nogenlunde i Landdistrikterne, men at den i de store Byer stadig overtrædes ved hemmelig Trafik, der er tilstrækkelig til at imødekomme Efterspørgslen. Dette har været den sande Situation i Iowa siden Loven traadte i Kraft. Lejlighedsvis gjør de store Byer et Forsög paa at gjennemføre Loven, men det er blot en pludselig opdukkende Stemning, der lige saa hurtigt falder igjen for atter at afløses af den hemmelige Trafik, der saa florerer med uformindsket Kraft. Jeg er overbevist om, at der bliver drukket mere Spiritus i Iowa end der blev under License og end der nogensinde vilde blive drukket under License, men Maltdrikke bliver ikke brugt saa meget. Jeg er ligesaa sikker paa at den brugte Spiritus er af den værste Slags. Der kan i det Hele taget ikke være Tvivl om, at Prohibition har forsejlet at formindske Drukkenskaben, har lammet Indvandringen og fremskyndet Udvandring og ødelagt den i Brænderier og Bryggerier anbragte Kapital (Megen Latter) og berøver stadig Staten store Pengesummer, der gaar til andre Stater for Indkjøb af Drikkevarer. Jeg tror ikke at hverken Forbrydelser eller de med samme forbundne offenlige Udgifter er blevne formindskede ved denne Lov. Ja, dersom man skulde regne efter de Retsforfølgelser og ekstra Udgifter foranlediget ved denne Lov, saa vil man finde, at de tvertimod er stegne betydeligt. Den Paastand, at vore Fængsler og Tugthuse er blevne tomme er alt sammen Bedrag. Vi har aldrig havt Brug for mere end et Tugthus i Iowa, og da vi byggede det andet, havde vi et mere end der var nødvendigt. Dette var Tilfældet. Flere Koner og Børn er blevne ruinerede ved denne Lovs overdrevne store Mulkter end der nogensinde er blevne ruineret af samtlige Drukkenskabsonder (Latter) og ved samme Middel er langt flere Familjer blevne vanæret og adskilt ved Indespærringen af Mænd og Brødre. Herved er der fremkommet saa talrige Nødstilfælde, at min Forgjænger stadig saa sig tvungen til at anvende Benaadningsmyndigheden for at redde hele Familjer fra Fattiggaarden og jeg har ikke andet Valg end at følge i hans Fodspor. Desto mere jeg lærer denne Lovs praktiske Virkninger at kjende, jo fastere bliver jeg overbevist om, at dens Vedtagelse var en stor Fejltagelse, som Iowa i mange Aar ikke vil kunne forvinde.

Med Agtelse,

Horace Boies.

Jeg formoder at Forsamlingen har glædet sig over at høre om den store Tilvækst i Pengemængden i Iowa. Men det er heller ikke sandt. Forøgelsen i Pengemængden har i den samme Periode være dobbelt saa stor i Nebraska som i Iowa. Men da jeg siden agter at omtale Iowa mere fuldstændigt, vil jeg nu ofre et Par Bemærkninger paa Kansas.

Kansas' Forretningsfolks venlige Sindelag imod Prohibition var ikke noget moralsk Motiv men derimod et Forretningsmotiv. De ventede at Spørgsmaalets moralske Skikkelse vilde drage til Staten den Slags Indvandrere, som var mest ønskværdige. Denne Beregning holdt i Begyndelsen Stik, men en 7—8 Aars Erfaring i Prohibition har bortvejret Sangvinskheden fra selve Prohibitionisterne, naar de med egne Øjne ser Saloonen afløst af Smugkroer, der er den mest forbandede Skikkelse, Brændevinsbjævelen endnu er fremkommen i. Den eneste trofaste Afholdsmand i Kansas' Statsstyrelse er Statsadvokat Kelogg; alle de øvrige fra Guvernør og ned efter nyder berusende Drikke. Da den nuværende Guvernør sidste Sommer var i Colorado vanærede han sig selv og sin Stat, og blev af Bladene averteret som et fordrukkent Svin.

Det siges ogsaa at Prohibition har fuldstændigt udryddet Brændevinstrafiken i Kansas. Jeg sendte en Mand ved Navn Thomson derned for at undersøge Forholdene og efter et tre Ugers Ophold er han nylig vendt tilbage med Beretninger om hvad han saa og hørte. Jeg har hans Raporter hos mig, og vil nu læse nogle af dem.

„I mange Byer i Kansas har Express-Kompagnierne bygget et særskilt Pakrum for at imødekomme Smugtrafiken og anskaffet Vogne af en ejendommelig lav Konstruktion, hvormed de ved Nattetider omleverer Drikkevarerne til Klubber og Privathuse."

„Et Bryggeri i Milwaukee afsender dagligt tre Carlæs Øl til Kansas, hvilket alene beløber sig til mere end hvad Prohibitionisterne vil indrømme i hele Staten."

„Apothekerforretningen er saaledes forvandsket, at de gode Folk er gaaet ud og de slette er kommen ind. Apothekerne kjøbe en Tønde Whiskey til 23 af Alkohol. „Bay Rum" bestaar af 50 pCt. Alkohol. Dette Stof sælges til Folk af prohibitionistiske Tendenser, der ikke kan faa Adgang til Klubberne."

„En Original-Pakke-Mand i Topeka modtog en Dag et Carlæs Øl. Det var ved Middag og Kl. 7 om Aftenen var hele Lagere udsolgt. Topeka er fyldt med Klubhuse, der blandt deres Medlemmer tæller Drenge i 15-aarsalderen til den hvidhaarede Olding. Overdreven Nydelse af Spiritus er almindelig, og unge Mænd i hundredevis er paa Vejen til Drankerens Grav. I Monmouth Township, (samme County, som Topeka) kom fire Drenge, fra 12 til 15 Aar gamle, ind i Kirken under Gudstjenesten ravende brukne og overspyede Gulvet, Sæderne osv. Et Antal respektable unge Svenskere, der af Prohibitionisterne var blevne nægtet deres Øl, kastede sig over det omvandrende Whiskey og ere nu uforbederlige Drankere. I North Topeka plejer Mænd og Drenge at skillinge sammen og rekvirere en Keg Øl fra Kansas City; naar den kommer skjules den ude i en Stak, hvor de saa samles om Natten og drikke Indholdet."

„Shawnee County, Kansas, gjælder for at være det store Mønster paa Prohibition i Landet. En omhyggelig Undersøgelse paa selve Stedet viser, at Prohibition har ikke i mindste Maade forbedret Moralen i Kansas, idet der er lige saa meget, om ikke mere, Forbrydelse end før. Siden Vedtagelsen af Prohibitions-Amendementet i 1881 har Forbrydelserne mere end fordoblet sig. Denne Paastand bevises af Rettens Protokoller."

Lad os nu et Øjeblik se, hvorledes Prohibition virker i nogle af de enkelte Byer i Kansas. Byen Lawrence er en Kirkeby med et Indbyggerantal af 12,000, hovedsagelig Yankeer. Prohibition er der blevet opfostret med samvittighedsfuld Omsorg. I 1882 var der tolv aabne Salooner, men ingen „Huller i Væggen." Nu er der mindst tyve Steder, hvor Brændevin sælges hemmeligt. ExGuvernør Chas. Robinson fortalte Thompson, at han havde en Mand i Arbejde paa sin Farm, der var en særdeles dygtig Mand, men han vovede ikke at lade ham komme til Byen, for han drikker sig fuld hver eneste Gang. Naar han er kommen ind i en Smugkro, saa bliver han der indtil han er døddrukken, idet han synes at være bange for at der ikke skal blive Lejlighed til at komme ind en anden Gang. „Jeg har selv intet Brug for Brændevin," sagde Robinson; „jeg er Afholdsmand, men jeg har intet Brug for Kansas Prohibition. Det er en Farce, der afsøder Hykleri. Negrene og de mindre respektable unge Mænd frekventere Smugkroerne, hvorimod det mere arristokratiske Element danner hemmelige Klubber, der engagerer sig Lokale og forskriver Drikkevarer direkte fra andre Stater. En yngre Klasse Drenge anskaffe sig en Flaske Whiskey, som de bære i Lommen og møder i Stalde eller mørke Baghuse for at fortære det. Paa denne Maade faar de en uovervindelig Appetit for stærke Drikke. Prohibition i Kansas er blot Erstatningen af Øl med Whiskey, og Folk, som var tilfreds med et Glas Øl, drikke sig nu fulde. Ejeren af Eldridge House, Byen Lawrences bedste Hotel, holder aaben Udskjænkning, der forestaaes af hans Negerportør. Han sælger til Mindraarige, til Drankere, ja til enhver. En Gang blev han arresteret og dømt til Fængsel og $100 Mulkt; men aldrig saa snart var denne Dom falden, før hans prahibitionistiske Venner telegraferede til Guv. Humphrey i Topeka og skaffede ham fri for Straf. Den stakkels Neger, der var hans Lejesvend, sidder endnu i Fængsel, fordi hans Herre ikke har Sind til at betale den Mulkt, Staklen udtjener. Forretning er lammet, og hele Rækker Butikker staar tomme i Lawrence. Man maa ikke glemme, at Lawrence netop fremhæves som et af de Steder, hvor Prohibition er vellykket. Forleden kunde jeg tælle otte Kasser og fire Kegs Øl paa Fortouget nede ved Expresskontoret, og de fortalte mig, at hele Vognladninger Øl gaar igjennem Expresskontoret."

Tag nu Leavenworth. Da jeg var der nede i 1886 var det ogsaa i Prohibitionstiden; men der var mindst 150 aabne Salooner i Byen. Der blev ikke gjort det mindste for at gjennemføre Prohibition. Indbyggerantallet blev den Gang ansat til 30,900. I 1887 valgte man Prohibitionister ind i Bystyrelsen og de lukkede Saloonerne. (Bifald.) Hvad blev Følgen? Leavenworths nuværende Befolkning er blot 20,556, en Formindskelse af 33 pCt.

Atchinson er akkurat som Leavenworth. Det har været en død By, lammet af Prohibition. Forretning pines og Foretagender staar stille. Jeg talte 25 tomme Butiker ved Commercial Street og fandt kun 1 under Opførelse værende Bygning.

Byen St. Joseph, Missouri, har paa Kansasbyernes Bekostning nydt en usædvanlig Fremgang. Der er 16 Apotheker i Atchinson County og 14 af disse findes i Byen Atchinson.

O. H. Bentley, Senator fra Kansas' 29. Kreds siger: „Jeg har erfaret 9 Aar Prohibition i Kansas. Det er en Illusion og et Bedrag. Det forøger Skatter og afskjærer totalt en Stats naturlig Indvandring. Prohibition driver kontante Penge ud af Staten og har tvunget over 100,000 Mennesker til at forlade den. Det er en større Ulykke for Staten end Græshopperne og de hede Vinde. Men Statens Befrielse for denne Plage er blot et Tidsspørgsmaal. Efter min Mening kan ingen større Kalamitet overgaa Nebraska end Vedtagelse af forfatningshjemlet Prohibition. Dersom Staten Nebraska kan have Lyst til at miste dens Befolkning og ødelægge dens Indvandring, at lamme dens By- og Landværdier, ar det rigtigt for Nebraska ar vælge Prohibition. Det Raab om, at Prohibition er den moralske Side af Sagen er altsammen Humbug; Prohibition betyder fri Whiskey.

(Fort. i næste No. med Past. Sam Smalls Tale.)

GarfieldBeach ved Saltsøen Utah.

Dette berømte Tilflugts- og Sundhedssted, der ligger ved den store Saltsø, kun 18 Mil fra Salt Lake City, og kun er tilgjængeligt over Union Pacific Banen, „The Overland Route", er nu aabent for Sæsonen.

Det er den eneste virkelige sandede Bred ved Saltsøen, og er et af de bedste Badesteder i Vesten. Saltsøen er ikke et dovent, uvirksomt Vand, men er saa kjøn en Strand, som man kan se for sine Øjne. Vandet indholder 21 pCt. Salt, medens Oceanet blot befidder 3 pCt., og Vandet er saa buoyant, at den badende holdes ved Oversladen uden mindste Anstrængelse. Erfaringen har paavist dets udmærkede Kuraevne. Saltvandet har en styrkende Virkning paa Huden, saa at man efter nydt Bad føler en stærk Appetit.

Badehuse til 400 Personer findes ved Garfield Beach. I Forbindelse dermed findes en første Klasses Restavration og en Dandsepavillion bygget ud over Vandet, hvilket altsammen bestyres af Union Pacific, og første Klasses Bekvemmeligheder garanteres i enhver Retning.

Union Pacific har nedsat Billetpriserne for dem, som ønske at besøge Salt Lake City og Garfield Beach. For fuldstændig Beskrivelse af disse Steder, tilskriver man E. L. Lomax, General Passenger Agt., Omaha, Nebr., for et Eks. af „Sights and Scenes in Utah", eller „A Glimpse of Great Salt Lake", eller til A. Carlson, Agt. for U. P. Systemet i Dannebrog, Neb.